

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.379 van 4 april 2017
in de zaak A. 221.674/XIV-37.354**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Meral Kalin
 kantoor houdend te 3520 Zonhoven
 Hulsbergweg 7A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 9 maart 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 181.727 van 2 februari 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 17 maart 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeker voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’, doch zonder

toe te lichten op welke wijze het bestreden arrest deze bepaling zou hebben geschonden. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek houden in dat de rechter aan een akte geen uitlegging mag geven die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sluit zich in het bestreden arrest aan bij een aantal pertinente vaststellingen in de aanvankelijk bestreden beslissing die de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo werd onder meer vastgesteld dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd, dat hij geen duidelijkheid kon scheppen over zijn verblijf voor zijn komst naar België nu zijn beweerde reisweg allerm minst kan overtuigen en zijn beweerde verblijf in Iran en Turkije evenmin kan overtuigen, dat zijn ongeloofwaardigheid ook nog eens blijkt uit een aantal eigenaardigheden en opvallende tegenstrijdigheden doorheen zijn verklaringen voor het commissariaat-generaal en de dienst Vreemdelingenzaken en dat maar weinig geloof kan worden gehecht aan zijn profiel en band met zijn beweerde broer E. die als militair aan de basis zou liggen van zijn problemen met de Taliban. Het stuk dat verzoeker met een aanvullende nota heeft overgemaakt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat aantoon t dat hij en A. R. broers zijn, doet aan die vaststellingen, die allen steun vinden in het rechtsplegingsdossier, geen afbreuk. Zoals in het bestreden arrest terecht wordt gesteld, staat “[h]et gegeven dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in 2012 geen geloof hechtte aan de verklaringen die door verzoekers broer werden afgelegd met betrekking tot vervolgingsfeiten waarop ook verzoeker zich beroept, [...] er niet aan in de weg dat deze verklaringen mee in rekening worden genomen ter beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid wat betreft deze feiten”. Daaruit kan geenszins worden afgeleid dat thans de verklaringen van verzoekers broer wel als waarachtig worden beschouwd. De vaststelling in het bestreden arrest dat uit de beslissing van de dienst Voogdij niet blijkt dat verzoekers taskara en geboorteakte door de dienst Voogdij werden ingehouden, vindt wel degelijk steun in het rechtsplegingsdossier. Uit de passage in die beslissing dat verzoeker “een Afghaans identiteitsdocument (Taskara), alsook een Afghaans ‘certificate of live birth’ voorlegt” en de loutere verwijzing naar artikel 28 van het W.I.P.R. kan immers geenszins worden afgeleid dat die stukken ook werden ingehouden, zoals verzoeker voorhoudt. In de mate dat verzoeker een uiteenzetting geeft over zijn jonge leeftijd en de invloed daarvan op zijn verklaringen, raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak. De Raad van State is als administratieve cassatierechter echter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden. Wat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming betreft, wordt in het

bestreden arrest vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet, terwijl de juiste toedracht over deze periode net essentieel is voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn verblijf in Afghanistan, Iran en Turkije, heeft verzoeker zelf het bewijs van een verband tussen de algemene toestand in zijn land van herkomst en zijn persoon onmogelijk gemaakt. Daarbij wordt nog terecht opgemerkt dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de stukken vervat in het rechtsplegingsdossier een uitlegging heeft gegeven die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan, noch maakt hij een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk.

Het eerste middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, thans artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, wordt in het bestreden arrest op omstandig gemotiveerde wijze besloten om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeker herhaalt een aantal grieven die hij heeft ontwikkeld in het eerste middel, doch gelet op de bovenstaande behandeling van dat middel toont hij geen schending aan van bovenvermelde bepaling.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op 4 april 2017, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams